

RVVW - NAWOORD

*“Ich stehe hier und harre meines Freundes;
Ich harre sein zum letzten Lebewohl. ...*

*Er stieg vom Pferd und reichte ihm den Trunk des Abschieds dar;
Er fragte ihn, wohin er führe und auch warum es müßte sein. ...*

*Die liebe Erde allüberall blüht auf im Lenz und grünt aufs neu!
Allüberall und ewig blauen licht die Fernen!”*

Gustav Mahler, Das Lied von der Erde - 6 der Abschied, 1909

Verpletterend. Het verhaal met de foto's zijn, ook na herlezen, verpletterend. Je kan niet anders dan diep geraakt worden door het grote verdriet dat Lisan, Lauren, haar familie en vrienden zo heeft getroffen. Ik kende Lisan persoonlijk niet en toch is ze in deze hommage van Josephine aan een vriendschap zo dichtbij.

Josephine heb ik leren kennen op hogeschool Windesheim, toen zij het Honours College bezig was uit te doen groeien tot een excellente opleiding. Wij raakten naar aanleiding van een interview van haar in de hogeschoolkrant in gesprek over onderwijsinnovatie. Dat gesprek gaat tot heden voort...

Wat direct opvalt en op mij indruk maakte is de manier waarop Josephine communiceert: open en ontwapenend. Ze laat zien wie ze is en wat ze wil. Ze deelt haar successen zonder ze op te eisen. Ze durft ook haar kwetsbare kanten te laten zien. Dat Paarden zijn haar passie. Ze gaat geweldig met haar dieren om.

Paarden zijn de verbindende schakel tussen Josephine en Lisan. Toch was er zo veel meer. Lisan toonde een grote wijsheid naar haar omgeving in de laatste fase van haar leven en Josephine hoorde en zag en schreef het in dit boek op. Zo stijgt Lisan uit boven het moment van toen. Ze leeft voor altijd voort.

RVVW - NAWOORD

Gustav Mahler schreef een werk voor twee stemmen en orkest. Het laatste deel beschrijft een afscheid van vrienden. Aan het einde zwelt de muziek aan en overstijgt het verdriet van het afscheid: *“Die liebe Erde allüberall blüht auf im Lenz und grünt aufs neu! Allüberall und ewig blauen licht die Fernen!”*

Ik kijk keer op keer naar de foto's die in beelden het verhaal zo krachtig begeleiden. Het ontroert mij iedere keer weer: de blauwe luchten en groene weiden met Lisan en haar paard Heike. Vooral de foto's in zwart wit komen binnen. De oren van de paarden geven de emotie treffend weer. Ze begrijpen alles.

Het verwerken van een groot verdriet gaat niet vanzelf. Josephine beschrijft bij het ontvallen van haar moeder de levenslessen die ze van haar ontving. Josephine gebruikte deze inzichten om volgende verliezen een plaats in haar leven te geven. Josephine wil als therapeut andere mensen helpen.

Het verhaal van Lisan door Josephine is meer dan een hommage. *“Gebruik mijn verhaal”* gaf Lisan kort voor haar heen gaan, aan Josephine aan. Dat is precies wat ze is gaan doen: open, eerlijk en integer. Het verhaal dient een vervolg te krijgen in mij en in jou. Ga eens met Josephine praten!

RVVW (2018 10 01/ 11 24)

E mail Josephine
Website uitgever

RVVW - NAWOORD

RVVW - NAWOORD

Gustav Mahler, Das Lied von der Erde - 6 der Abschied, 1909

Naar Hans Bethge, Die chinesische Flöte, vertaling van Chinese gedichten

*Die Sonne scheidet hinter dem Gebirge.
In alle Täler steigt der Abend nieder
Mit seinen Schatten, die voll Kühlung sind.
O sieh! Wie eine Silberbarke schwebt
Der Mond am blauen Himmelssee herauf.
Ich spüre eines feinen Windes Weh'n
Hinter den dunklen Fichten!
Der Bach singt voller Wohllaut durch das Dunkel.
Die Blumen blassen im Dämmerchein.
Die Erde atmet voll von Ruh' und Schlaf.
Alle Sehnsucht will nun träumen,
Die müden Menschen geh'n heimwärts,
Um im Schlaf vergess'nes Glück
Und Jugend neu zu lernen!
Die Vögel hocken still in ihren Zweigen.
Die Welt schläft ein!
Es wehet kühl im Schatten meiner Fichten.
*Ich stehe hier und harre meines Freundes;
Ich harre sein zum letzten Lebewohl.*
Ich sehne mich, o Freund, an deiner Seite
Die Schönheit dieses Abends zu genießen.
Wo bleibst du? Du läßt mich lang allein!
Ich wandle auf und nieder mit meiner Laute
Auf Wegen, die von weichem Grase schwellen.
O Schönheit! O ewigen Liebens -- Lebens -- trunk'ne Welt!
*Er stieg vom Pferd und reichte ihm den Trunk
Des Abschieds dar. Er fragte ihn, wohin
Er führe und auch warum es müßte sein.*
Er sprach, seine Stimme war umflort. Du, mein Freund,
Mir war auf dieser Welt das Glück nicht hold!
Wohin ich geh'? Ich geh', ich wand're in die Berge.
Ich suche Ruhe für mein einsam Herz.
Ich wandle nach der Heimat! Meiner Stätte.
Ich werde niemals in die Ferne schweifen.
Still ist mein Herz und harret seiner Stunde!
*Die liebe Erde allüberall blüht auf im Lenz und grünt
Aufs neu! Allüberall und ewig blauen licht die Fernen!*
Ewig... ewig...*